

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 07.02.2006, sp. zn. 29 Odo 1238/2005, ECLI:CZ:NS:2006:29.ODO.1238.2005.1

Číslo: 93/2006

Právní věta: I když se v uplynulých dvou letech před zahájením řízení nekonala valná hromada společnosti, soud návrh na zrušení společnosti podle ustanovení § 68 odst. 6 písm. a) obch. zák. zamítne, zjistí-li, že valná hromada byla svolána alespoň v průběhu řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.02.2006

Spisová značka: 29 Odo 1238/2005

Číslo rozhodnutí: 93

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obchodní společnost

Předpisy: § 68 odst. 6 písm. a) předpisu č. 513/1991Sb.
§ 7 odst. 6 písm. a) předpisu č. 513/1991Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 1. 2. 2005 potvrdil V r c h n í s o u d v Praze rozsudek ze dne 2. 9. 2003, kterým M ě s t s k ý s o u d v Praze zamítl návrh na zrušení společnosti P. Ž., spol. s r. o. (dále též jen „společnost“) v likvidaci.

Odvolací soud vycházel jednak ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, jednak ze zápisu z jednání valné hromady ze dne 22. 9. 2003. Z tohoto zápisu zjistil, že jednání proběhlo za účasti obou společníků, kteří o jednotlivých bodech programu hlasovali.

Navazuje na právní hodnocení soudu prvního stupně odvolací soud dovodil, že to, že se nekonaly valné hromady společnosti, nelze pojímat formálně. Podle odvolacího soudu odpovídá obecné lidské zkušenosti, že nekonání valných hromad v období, kdy jediná dva společníci jsou manželé ve fungujícím manželství, není projevem narušení vztahů uvnitř společnosti, ale projevem nedbalosti vůči formálním požadavkům zákona. Poté, kdy došlo k narušení manželských vazeb mezi společníky, se valné hromady konají. Ač rozpory mezi společníky podle jejich shodných tvrzení trvají, nejsou takové povahy, aby společnosti neumožňovaly vykonávat podnikatelskou činnost. Protože ustanovení § 68 odst. 7 obch. zák. umožňuje soudu zrušit společnost jen v případě takových rozporů, které podnikatelské aktivity paralyzují, odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že důvody pro zrušení společnosti dány nejsou.

Proti usnesení odvolacího soudu podala navrhovatelka dovolání, odkazujíc co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o. s. ř., co do důvodů na ustanovení § 241a odst. 2 písm. a) a b) o. s. ř., jejichž prostřednictvím namítá nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem a existenci takových vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Vady řízení shledává dovolatelka v tom, že soud prvního stupně rozhodl rozsudkem, ač podle ustanovení § 200e odst. 3 o. s. ř. měl rozhodnout usnesením, a v tom, že po skutkové stránce neobjasnily soudy všechny okolnosti obou skutkových podstat § 68 odst. 6 obch. zák., pro které bylo zrušení společnosti navrhováno, ač jim to skutková tvrzení i navrhované důkazy umožňovaly.

Za otázku zásadního právního významu dovolatelka považuje, zda je k naplnění skutkové podstaty § 68 odst. 6 písm. a) obch. zák. třeba, aby se po stanovenou dobu nekonaly valné hromady a současně aby společnost neprovozovala žádnou činnost. Dále od kterého okamžiku (zda ode dne podání návrhu či od jiné skutečnosti) se odvíjí lhůta dvou let pro nekonání valných hromad a zda je možno v průběhu řízení zhojit nedostatek nekonání valné hromady jejím uspořádáním po podání návrhu. Za otázku zásadního právního významu považuje rovněž, zda slovo „může“ v uvozovací větě § 68 odst. 6 obch. zák. připouští možnost libovolného rozhodnutí soudu i při splnění zákonem stanovených důvodů pro zrušení společnosti. Rovněž klade otázku, zda „nepřekonatelnými rozpory“ jsou všechny rozpory, které nelze překonat vyjednáváním, či jen některé z nich, je-li dán zároveň druhý znak skutkové podstaty – nevykonávání činnosti, a ke kterému dni musí být naplněny oba znaky skutkové podstaty § 68 odst. 6 písm. c) obch. zák. Dovolatelka navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Společnost se ve vyjádření k dovolání ztotožňuje s rozhodnutími soudů obou stupňů a navrhuje dovolání odmítnout.

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř.

N e j v y š š í s o u d dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Předpokladem přípustnosti dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je, že řešená právní otázka měla pro rozhodnutí o věci určující význam, tedy že nešlo jen o takovou otázku, na níž výrok odvolacího soudu nebyl z hlediska právního posouzení založen.

Zásadní právní význam dovolací soud shledává v řešení otázky, zda je možno v průběhu řízení zhojit nedostatek nekonání valné hromady jejím uspořádáním po podání návrhu. K tomu Nejvyšší soud uzavřel, že ustanovení § 68 odst. 7 obch. zák. určuje, že v případech, kdy obchodní zákoník umožňuje zrušení společnosti rozhodnutím soudu, stanoví soud před rozhodnutím o zrušení společnosti lhůtu k odstranění důvodu, pro který bylo zrušení navrženo, je-li jeho odstranění možné. Z uvedeného plyne, že svolá-li společnost řádně valnou hromadu dříve, než soud rozhodl o jejím zrušení, odpadá důvod pro zrušení společnosti a soud ji proto již zrušit nemůže. Odvolací soud proto rozhodl ve vztahu k prvnímu ze dvou důvodů, kterými dovolatelka odůvodnila návrh na zrušení společnosti, správně. Z toho důvodu se již dovolací soud nezabýval druhou a třetí z dovolatelkou tvrzených otázek zásadního právního významu, totiž otázkou, od kterého okamžiku se odvíjí lhůta dvou let pro „nekonání valných hromad“ jako důvodu pro zrušení společnosti, a otázkou, zda slovo „může“ v uvozovací větě § 68 odst. 6 obch. zák. připouští možnost libovolného rozhodnutí soudu i při splnění zákonem stanovených důvodů pro zrušení společnosti. Jejich řešení totiž nemá za situace, kdy byla v průběhu řízení svolána valná hromada společnosti, pro posouzení věci žádný právní význam.

Pokud pak jde o dovolatelkou formulované otázky zásadního právního významu směřující k posouzení

toho, zda v projednávané věci nastala situace předvídaná ustanovením § 68 odst. 6 písm. c) obch. zák., totiž zda společnost nemůže vykonávat činnost pro nepřekonatelné rozpory mezi společníky, postrádají dovolacími námitkami zpochybněné právní závěry odvolacího soudu potřebný judikatorní přesah, když jsou významné právě jen pro projednávanou věc. Z tohoto důvodu proto rozhodnutí odvolacího soudu za zásadně právně významné považovat nelze.

Ani dovolatelkou přdestřenu otázkou, zda je k naplnění skutkové podstaty § 68 odst. 6 písm. a) obch. zák. třeba, aby se po stanovenou dobu nekonaly valné hromady a současně aby společnost neprovozovala žádnou činnost, dovolací soud zásadně právně významnou neshledal. Na takovém závěru totiž odvolací soud své rozhodnutí nezaložil, když posuzoval odděleně otázku, zda je důvodem pro zrušení společnosti to, že se po zákonem stanovenou dobu nekonaly valné hromady, a otázku, zda je takovým důvodem to, že společnost nemůže vykonávat činnost pro nepřekonatelné rozpory mezi společníky.

Dále pak dovolací soud uzavřel, že námitka dovolatelky týkající se formy napadeného rozhodnutí je sice správná, jak však vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu (viz např. usnesení ze dne 14. 9. 2005, sp. zn. [29 Odo 1076/2004](#)), nejde o takovou vadu řízení, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Protože se dovolatelce závěry odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243b odst. 2, věta první, o. s. ř. zamítl.